

Théo van Rijsselberghe.

het Gentsch-zijn. Al is Minne, meer dan wie, en niet alleen door geboorte, voorliefde en keus, een Gentenaar. In honderd anekdoten, hier misplaatst, weinig bescheiden, maar hoezèer overtuigend voor mijne zienswijze!, kon ik uit het gezamenlijke leven van Maeterlinck, Minne en Van Lerberghe, genoeg bewijsovervoering vinden voor de overtuiging, dat uit

dat men er onvermijdelijk ondergaat — u bindt eerst tot wanhoop toe, en u zweept aldra onder 't bralle gebod, een knellenden dwang te ontvluchten. Onder de loome koppigheid der burchten, langs den looden loop der kanalen, lijdt de ziel hare vreezende liefde. Er hangt daar een giftige toover in de roet-doorwalmde luchten. Er krielt

DE SPIEGEL.

hun liefde van en hun schrik voor, uit hun zicht op en hun lijden onder een zeer scherp-
ondergane werkelijkheid, de abstractie, de afgetrokken expressie, de aldoor-maar strakkeren of meer-heftige uiterlijkheid hunner kunst niet zou zijn gegroeid, waren zij geene Gentenaars geweest in het merg en in de nieren.

Het is omdat Gent, als levensmidden —

bangelijk verholen leven in de schaduw-
beslagene hoeken der stinkende stegen. En daar wordt men de gevangene van, die, vrij-gelaten, niet meer weet wát met zijn vrijheid aan te vangen, en die smeekt, zijn kerker te mogen blijven bevolken met zijn droomen en bevuilen met zijn dierlijkheid. En niemand zou de halsstarrige begoocheling vermogen te bezweren — ironie of bral ge-